

[Lembourn.]

nem en øget handel, og dermed får man jo automatisk hele erhvervslivet med ind i sagen.

Jeg er enig med ministeren i det, han udtalte om ønsket om afbinding, men det er klart, at vi må erkende, at et lille land som Danmark ikke alene kan foretage en fuldkommen afbinding, hvor ønskværdigt det end måtte være. Man kan imidlertid henstille, hvad jeg også tror ministeren er ganske enig i, til vores regering, at man prøver på inden for de internationale organer, hvor man befinder sig, at gøre, hvad man kan for at få andre og især større lande til at gå længere i den retning.

Der er én ting, som jeg er ked af, og det er, at tilsyneladende er interessen for de frivilliges indsats ved at falde. Det er den jo ikke i u-landene. I u-landene er der stadig en betydelig efterspørgsel efter de frivilliges indsats, men det lader til, at det bliver vanskeligere at finde de pågældende herhjemme. Det er dybt beklageligt. Jeg har altid ment, at dette var en særdeles vigtig del af u-landshjælpen. Det indebærer et folkeligt engagement i hele u-landspolitikken, og det ville være dybt beklageligt, hvis det forsvandt. Jeg vil derfor henstille, at man gør, hvad man kan med hensyn til oplysning over for de unge om mulighederne for at blive udsendt som frivillig.

Skal vi se på fremtiden, har vi den opfattelse — kan jeg forstå — i modsætning til den tidligere ordfører i øvrigt, at vi gerne vil se EF involveret så meget som muligt i u-landspolitikken. Det er jo ca. 10 pct. af de samlede u-landsbevillinger, der går igennem EF. Vi ser gerne, at denne procentdel vokser. Det gør vi, fordi vi tror, at netop det store marked, som EF danner, i forbindelse med at vi skal længere og længere over til handelspolitiske indsatser, vil kunne gøre en større indsats samlet, end de enkelte EF-lande ville kunne gøre, selv om man lagde alle landenes indsats sammen. Der skal opbygges meget store fonde, hvis vi skal ind i det, man kalder den nye verdensorden, og det kan et lille land som Danmark ikke magte; det kan kun ske inden for EF's regie; så vi lægger altså vægt på, at man bruger EF som et meget vigtigt instrument fremover i u-landspolitikken.

Også vedrørende den nye verdensorden —

det nævnes også i ministerens redegørelse — som jo givetvis er på vej, er jeg enig med hr. Nyboe Andersen i, at den sikkert vil betyde en ændring af principperne i u-landspolitikken. Efterhånden som man kommer over til at skulle hjælpe gennem en handelspolitik og til at åbne grænserne, kan man ikke i samme grad regne ud i procenter af bruttonationalproduktet, fordi man ikke kan vide, hvor meget dette økonomisk betyder. Men at vi skal den vej, er givet. Det er givet, at det, der må være det afgørende for u-landene, er, at de kan sælge især deres råvarer, men også efterhånden forarbejdede varer til mere faste priser på langtidskontrakter. Det må være helt afgørende for disse lande, for det er forudsætningen for, at de kan planlægge en økonomisk udvikling.

Her kommer imidlertid ind, at vi har fået en tredje gruppe lande, o-landene, olie-landene, og man nærmer sig den ejendommelige situation, at såkaldte u-lande, som altså nu er blevet o-lande, ender med at blive rigere end i-lande, i enkelte tilfælde i hvert fald. Det, det nu gælder om, og som man må henstille til regeringen at gøre på den kommende konference i Nairobi, må være at gøre, hvad vi kan — det er selvfølgelig begrænset, det er klart — for at prøve at få disse tre grupper af lande ind i en sammenhæng, for i virkeligheden kan de tre grupper af lande alle sammen få gavn af en fælles politik. U-landene har brug for at kunne sælge deres råvarer til disse faste priser, jeg har talt om, o-landene skal have udviklet en moderne industri og har derfor brug for, hvad vi kan levere af know-how, og vi har brug for at få vores energiforsyninger sikret, så alle tre grupper er i virkeligheden afhængige af hinanden. Det er klart, at det bliver svært, fordi der kan komme karambolage mellem den frie markedsmekanisme og de faste råvarepriser, og der ligger megen politik i dette her. Men hvor svært det end er, er det den vej, vi skal, og egentlig savner jeg i ministerens redegørelse lidt mere om o-landene, for efterhånden som de bliver rigere, burde de jo også bidrage noget mere til festen. Vi må stille et krav til disse lande om, at de virkelig gør sig deres ansvar bevidst, og at de træder ind i hele bistandspolitikken på en langt mere energisk måde, end de har